

L'associacionisme

Magí Sunyer (1958)

Vivim en una societat en què sembla cada vegada més prescindible associar-se. Per una banda, molts dels espais que omplien les associacions queden coberts per les múltiples possibilitats que ofereixen els sistemes de comunicació, i per altra banda les institucions públiques proporcionen gratuïtament allò que les associacions només poden oferir mitjançant una quota. Les subvencions acostumen a ser insuficients i han de passar uns controls per als quals la seva feble estructura administrativa no està preparada. Estic convençut que si les instàncies polítiques no revisen a fons aquesta relació, moltes de les entitats desapareixeran. El més trist és que les més febles seran aquelles que fan unes funcions menys substituïbles, les que s'adrecen a un públic més minoritari i que estan més incapacitades per aconseguir recursos. La majoria, associacions culturals sorgides de l'entusiasme de pocs que no hi obtenen cap benefici i que realitzen una feina incommensurable que fa que aquest país sembli una mica més normal. Si desapareixen, la cultura de base podria quedar desassistida i el desert cultural podria avançar quilòmetres quadrats en poc temps. Llavors, l'alta cultura quedarà sense coixí, perquè no hem d'oblidar que moltes d'aquestes associacions han nascut per pal·liar un defecte de base que les dècades d'endarreriment cultural havien convertit en gravíssim. La diferència entre una ciutat que té un autèntic teixit cultural i una altra que no en té és enorme, i no es reflecteix només en la quantitat de llibres que es llegeixen o es compren o en el cinema que es consumeix, sinó que afecta l'essència mateixa de la societat, que en determinats moments decisius és o no és capaç de respondre a reptes que van molt més enllà del que el tòpic assigna com a espai per a la cultura. Molt de compte amb les associacions, perquè en depèn, molt més que no ens pensem, el futur.”